

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agenția Națională de Administrare Fiscală

Direcția Generală Regională a
Finanțelor Publice - Timișoara
Serviciul Soluționare Contestații 1

Direcția Generală Regională
a Finanțelor Publice - Timișoara

Str. Gheorghe Lazăr, nr. 9B
Tel : +0256499334
Fax : +0256499332
e-mail : info.adm @dgfptm.ro

DECIZIA NR.6354/497/29.12.2016

privind soluționarea contestației formulate de **SC xx SRL**,
înregistrată la D.G.R.F.P. Timișoara sub nr.xx/05.10.2016

Serviciul Soluționare Contestații 1 din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Timișoara a fost sesizat de A.J.F.P. x – Inspecție Fiscală prin adresa nr.X/27.09.2016, înregistrată la D.G.R.F.P. Timișoara sub nr.X/05.10.2016, asupra contestației formulate de **SC XX SRL**, CUI 1X, cu sediul în localitatea X, str. X, nr.X, jud. X și înregistrată la Registrul Comerțului Caraș-Severin sub nr. X/2004.

SC XX SRL contestă parțial Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr.X/29.07.2016, pentru suma de **X lei** reprezentând:

X lei – impozit pe profit;

X lei – taxa pe valoarea adăugată.

De asemenea, prin contestația formulată **SC XX SRL** solicită suspendarea executării obligațiilor fiscale stabilite suplimentar de plata prin Decizia de impunere nr.X/29.07.2016.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.270 alin.(1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare, având în vedere că Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr.X/29.07.2016 a fost comunicată societății la data de **09.08.2016**, potrivit confirmării de primire poștale aflată în copie la dosarul cauzei și data înregistrării contestației la AJFP X, respectiv 05.09.2016, așa cum rezultă din ștampila acestei instituții aplicată pe originalul contestației, anexată la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite dispozițiile art.268 și art.272 alin.(2) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală Regională a

Finanțelor Publice Timișoara prin Serviciul Soluționare Contestații 1, este legal investită cu soluționarea contestației.

I. Prin contestația formulată SC XX SRL solicită anularea în parte a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. XX/29.07.2016, pentru suma de X lei reprezentând impozit pe profit și X lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată și în subsidiar suspendarea executării Deciziei de impunere nr.X din data de 29/07/2016 până la soluționarea contestației, pe toate căile de atac prevăzute de legislația în vigoare.

Contestatoarea arată că urmare a inspecției fiscale efectuată de către inspectorii din cadrul AJFP X, în perioada 08.06.2016-22.07.2016, au fost stabilite impozite și taxe suplimentare la plată în sumă totală de X , după cum urmează:

- impozit pe profit   x lei;
- TVA de plată   x lei.

Analizând raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere, contestatoarea arată că au fost stabilite obligații fiscale suplimentare la plată, din următoarele considerente:

A) Impozit pe profit stabilit suplimentar în sumă de x lei care se compune din:

1. Neînregistrarea în evidența fiscală a facturii fiscale nr.x/31.12.2012 emisă către SC x SRL în valoare totală de x lei din care baza impozabilă este în sumă de x lei, TVA în sumă de x lei.

2. Factura nr.x/31.12.2012 emisă către administratorul societății x ce a fost emisă în baza contractului de închiriere nr.1 din data de 04.02.2008. Aceasta factură a fost încasată prin contul 4551 sume datorate acționarilor asociaților.

3. Înregistrarea în evidența fiscală în perioada 01.04.2010 până la data de 31.12.2015 a bonurilor fiscale emise de societățile distribuitoare de combustibil pentru care organul de inspecție fiscală a recalculat cheltuiala cu combustibilul evidențiat în contul 6022 "Cheltuieli cu carburanții", prin aplicarea unui procent de deductibilitate de 50% conform art.21 alin.(4) lit.t) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, rezultând astfel o bază impozabilă în sumă de x lei.

4. S-a recalculat impozitul de profit pentru un profit impozabil în sumă de x lei conform anexei nr.3 la raportul de inspecție fiscală nr.x/29.07.2016.

Suma totală a impozitului pe profit recalculat de către AJFP x fiind de x lei.

De asemenea, contestatoarea arată că s-a mai stabilit suplimentar la plată și:

B) Taxa pe valoarea adăugată în sumă de x lei care se compune din:

1. Neînregistrarea în evidența fiscală a facturii fiscale nr.1/31.12.2012 emisă către SC xSRL în valoare totală de x lei din care baza impozabilă în sumă de x lei și TVA în sumă de x lei.

2. Înregistrarea în evidența fiscală în perioada 01.12.2010 până la data de 31.12.2015 a bonurilor fiscale emise de societățile distribuitoare de combustibil pentru care organul de inspecție fiscală a recalculat cheltuiala cu combustibilul evidențiată în contul 6022 "Cheltuieli cu carburanți" prin aplicarea unui procent de deductibilitate de 50 % conform art.21 alin.(4) lit.t) din Legea nr.571 2003 privind Codul fiscal, rezultând astfel o bază impozabilă asupra căreia s-a aplicat procentul de TVA rezultând un TVA de plată suplimentar în sumă de x lei.

3. Societatea a dedus eronat TVA în sumă de 41.613 lei în condițiile în care nu a fost încasată factura fiscală nr.002/30.06.2013 emisă de SC OCTOIZOCLIM SRL Oțelu Roșu în valoare totală de 215.000 lei, din care baza impozabilă 173.387 lei.

SC x SRL precizează că nu este de acord cu constatările organelor de inspecție fiscală pentru suma de x lei reprezentând impozit pe profit în sumă de x lei și taxa pe valoarea adăugată în sumă de x lei din următoarele considerente:

A) Impozit pe profit.

Calculul sumei contestate pentru impozitul pe profit se bazează pe faptul că:

1. În ceea ce privește factura nr.2/31.12.2012 emisă către administratorul societății x, aceasta a fost înregistrată având la bază contractul de închiriere nr.1 din data de 04.02.2008 și încasată de societate prin contul 4551 "Sume datorate acționarilor/asociaților". Factura a fost stornată la aceeași data prin emiterea facturii fiscale de stornare "nr.x/31.12.2015" în sumă de -x lei (anexa nr.1), iar suma aferentă acesteia stornată din contul asociatului x, deoarece contractul de închiriere care a stat la baza emiterii primei facturi a fost reziliat la data de 05.02.2008 prin încheierea în acest sens a unui act adițional anexa nr.2 la contestație.

Mai mult venitul în sumă de x lei generat de emiterea acestei facturi a fost înregistrat în evidența contabilă și se regăsește înregistrat în bilanțul contabil înregistrat de societate la data de 31.12.2012 publicat pe site-urile Ministerului de Finanțe Publice și anexat la contestație, anexa nr.3.

2. Înregistrarea în evidența fiscală în perioada 01.04.2010 până la data de 31.12.2015 a bonurilor fiscale emise de societățile distribuitoare de combustibil pentru care organul de inspecție fiscală a recalculat cheltuiala cu combustibilul evidențiat în contul 6022 "Cheltuieli cu carburanții", prin aplicarea unui procent de deductibilitate de 50% conform art.21 alin.(4) lit.t) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, rezultând astfel o bază impozabilă în sumă de x lei, are la bază înregistrări corecte și reale deoarece societatea a deținut pentru perioada sus menționată trei autovehicule care au generat cheltuieli cu carburanții, respectiv un autoturism marca Mercedes Benz și două autoutilitare din care una în

comodat pentru care societatea a întocmit foi de parcurs și situații conform prevederilor legale în materie.

Contestatoarea precizează că foile de parcurs nu au putut fi puse la dispoziția inspectorilor fiscali doar parțial, deoarece nu au fost regăsite în totalitate la data controlului, dar a fost pus la dispoziția organelor de control situația combustibililor aferentă perioadei 01.04.2010 - 31.12.2015.

De asemenea, precizează că va pune la dispoziția organelor de control foile de parcurs în vederea clarificării cheltuielilor cu carburanții înregistrate în evidența contabilă. Suma totală a impozitului pe profit recalculat pentru neînregistrarea venitului și recalcularea cheltuielilor cu carburanții cu care contestatoarea nu este de acord și pe care nu le însușește și le contestă au generat un impozit pe profit în sumă de x lei.

Temeiul de drept pe care contestatoarea își întemeiază contestația sunt precizările Ordinului Ministerului Finanțelor nr.3055/2009 pentru aprobarea Reglementarilor contabile conforme cu directivele europene. Conform punctului 63 din O.M.F.P. nr.3055/2009 corectarea erorilor constatate în contabilitate se face la data constatării lor, metodele de corectare diferind în funcție de perioada la care se refera erorile.

Regula generală ce se aplică pentru corectarea erorilor contabile este:

- erorile aferente exercițiului curent se corectează pe seama contului de profit și pierdere, prin stornarea operațiunilor eronate și înregistrarea corectă a operațiunilor. În funcție de posibilitățile oferite de programul informatic utilizat, se poate preciza dacă stornarea se efectuează prin înregistrarea operațiunilor inițiale în roșu sau prin înregistrarea inversă;

- erorile aferente exercițiului precedent se corectează pe seama rezultatului reportat sau a contului de profit și pierdere, în funcție de semnificația erorii contabile.

De asemenea, corectarea erorilor aferente exercițiilor financiare precedente nu determină modificarea situațiilor financiare ale acelor exerciții. În cazul erorilor aferente exercițiilor financiare precedente, corectarea acestora nu presupune ajustarea informațiilor comparative prezentate în situațiile financiare.

Emiterea facturilor de stornare "nr.x/31.12.2015" în sumă de -x lei a corectat venitul impozitat de către organele de inspecție fiscală și ca atare diminuează baza de impunere cu suma de x lei.

În ceea ce privește cheltuiala cu carburanții, Legea nr.571/2003 art.19 alin.(1) precizează ca orice contribuabil poate înregistra cheltuieli atunci când s-au făcut cu scopul de a realiza venituri impozabile.

În vederea realizării obiectului de activitate pentru care a fost constituita societatea aceasta a trebuit să efectueze numeroase deplasări în țară și străinătate deoarece așa cum se observa toate mărfurile vândute sunt aduse de la furnizori de materiale din Germania.

Mai mult, contestatoarea arată că are punct de lucru în localitatea Arad unde depozitează parte din materiale, iar lucrările de izolații care se

execută pentru clientul x SA se realizează la x, deoarece spațiul existent la punctul de lucru nu permite executarea de lucrari.

B) Taxa pe valoarea adăugată.

Contestatoarea arată că nu este de acord cu stabilirea de obligații suplimentare reprezentând taxa pe valoarea adăugată din următoarele considerente:

- deși organele de inspecție fiscală stabilesc o obligație suplimentară la plata taxei pe valoarea adăugată prin înregistrarea în evidența fiscală, în perioada 01.12.2010 până la data de 31.12.2015, a bonurilor fiscale emise de societățile distribuitoare de combustibil pentru care organul de inspecție fiscală a recalculat cheltuiala cu combustibilul evidențiat în contul 6022 "Cheltuieli cu carburanți" prin aplicarea unui procent de deductibilitate de 50% conform art.21 alin.(4) lit.t) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, rezultând astfel o bază impozabilă aferentă aplicării procentului de TVA în sumă de x lei; societatea a întocmit și înregistrat în evidența contabilă documente justificative care să susțină acesta cheltuială, respectiv foi de parcurs și situații lunare cu privire la cheltuielile cu carburanții lunar, situații care au fost puse la dispoziția organelor de control.

Contestatoarea arată că nu este de acord cu stabilirea la plată a sumei de 130.898 lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată, rezultată ca diferență pentru perioada 01.12.2010 până la data de 31.12.2015.

Temeiul de drept pe care își întemeiază contestația este Legea 571/2003, art.145-1471 care precizează următoarele:

"Taxa aferentă achizițiilor (TVA deductibilă) se deduce din taxa aferentă operațiunilor impozabile (TVA colectată), cu condiția unei legături faptice și juridice, între ceea ce s-a consumat și ceea ce s-a produs ca rezultat al activității persoanei impozabile. Pentru exercitarea dreptului de deducere este necesară existența unei legături directe și imediate dintre o operațiune de intrare și o operațiune anumite operațiuni de ieșire".

În concluzie, contestatoarea arată că nu este de acord cu plata sumei de x lei pe care o contestă, solicitând totodată anularea în parte a măsurilor dispuse prin Decizia nr.x/29.07.2016, iar în subsidiar solicită suspendarea executării decizei de impunere nr.F- x din data de 29/07/2016 emisă de DGRFP Timișoara prin AJFP x până la soluționarea contestației, pe toate căile de atac prevăzute de legislația în vigoare și exonerarea la plata acesteia.

La contestația formulată, contestatoarea a anexat:

- decizia de impunere nr.x din data de 29.07.2016;
- raportul de inspecție fiscală nr.x din data de 29.07.2016;
- factura nr.x/31.12.2012;
- act adițional nr.2 din data de 5.02.2008 de reziliere a contractului de închiriere;
- bilanț contabil aferent anului fiscal 2012.

II. Ca urmare a verificării documentelor prezentate de contribuabil, organele de inspecție fiscală au constatat deficiențe care au fost consemnate în Raportul de inspecție fiscală nr.x/29.07.2016 în baza căruia s-a emis Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr.x/29.07.2016.

Impozit pe profit.

Perioada verificată: 01.04.2010-31.12.2015.

Urmare a verificării efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat următoarele deficiențe:

1.În urma verificării documentelor care au fost înregistrate în evidența contabilă, respectiv a facturilor de vânzare în Jurnalele de vânzări și înregistrarea lor în conturile de venituri s-a constatat că SC x SRL nu a înregistrat în evidența contabilă următoarele facturi:

- factura nr.1/31.12.2012 emisă către SC x SRL în valoare totală de x lei din care baza impozabilă în sumă de x lei și TVA în sumă de x lei.

- factura nr.2/31.12.2012 emisă către administratorul societății x, factură ce a fost emisă în baza Contractului de închiriere nr.1 din data de 04.02.2008. Aceasta factură a fost încasată de către societate prin contul 4551 "Sume datorate acționarilor/asociaților".

Organele de inspecție fiscală au constatat că nu au fost respectate prevederile art.12 lit.a), art.17 și art.19 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Baza impozabilă în sumă de x lei (x lei + x lei) a fost luată în calcul de către organele de inspecție fiscală la recalcularea profitului impozabil aferent anului 2012.

2. În perioada 01.04.2010 - 31.12.2015, societatea a înregistrat în evidența contabilă bonuri fiscale (emise de casele de marcat electronice) eliberate de către societățile distribuitoare de combustibil (OMV Petrom, MOL, Rompetrol). Organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada verificată a deținut în patrimoniu următoarele mijloace de transport:

- un autoturism marca Mercedes Benz, achiziționat în sistem leasing în perioada octombrie 2007 - septembrie 2012. În luna septembrie 2012, acest autoturism a fost vândut către x, administratorul societății.

- în perioada iulie 2010 - 31.12.2015, o autoutilitară marca Mercedes Benz, mijloc de transport ce nu se mai regăsește în Registrul imobilizărilor aferent lunii iulie 2016, prezentat de către societate la finalizarea inspecției fiscale.

Societatea nu mai deține nici un mijloc de transport așa cum rezultă din Registrul de imobilizărilor la data de 31.07.2016.

În timpul inspecției fiscale s-a solicitat în scris reprezentantului societății să pună la dispoziție documente justificative în ceea ce privește consumul de combustibil, fapt pentru care s-a întocmit Dispoziția de măsuri nr.x/08.06.2016. Urmare acestei dispoziții de măsuri societatea a prezentat ca justificare a cheltuielilor privind combustibilul "situația consumurilor de

carburanți aferente perioadei aprilie 2010 - decembrie 2015” prin care nu se justifică consumul de combustibil.

Nu au fost prezentate în timpul inspecției fiscale documente justificative din care să rezulte în ce scop au fost utilizate mijloacele de transport, respectiv nu au fost prezentate foi de parcurs și fișe de activitate zilnice ce trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații: kilometri inițiali; kilometri finali; restul din rezervor; alimentarea din luna curentă, numărul de mașina; restul de combustibil aflat în rezervor din perioada precedentă; kilometri realizați în perioada curentă; media de consum a combustibilului; consumul de combustibil aferent lunii; alimentarea cu combustibil în luna curentă; restul de combustibil la finele lunii.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au constatat că, în perioada supusă inspecției fiscale societatea nu a avut angajați șoferi decât în perioada februarie 2013 - mai 2013, respectiv noiembrie 2013 - ianuarie 2014.

Având în vedere că, societatea nu a prezentat în timpul inspecției fiscale documente justificative din care să rezulte că achiziția de combustibil este destinată în scopul operațiunilor impozabile respectiv, foi de parcurs, fișe de activitate zilnică sau alte documente justificative, s-a solicitat administratorului societății în scris motivul pentru care nu a pus la dispoziția organului de control documentele solicitate.

Administratorul societății a declarat în Nota explicativă că: "datorită faptului că foile de parcurs nu au fost găsite, nu s-au putut pune la dispoziție organelor de control", anexa nr. 4.

Organele de inspecție fiscală au constatat că, prin înregistrarea în contul 6022 "Cheltuieli privind combustibilul" a bonurile fiscale care au fost emise de casele de marcat electronice de către societățile distribuitoare de combustibil (OMV Petrom, MOL, Rompetrol) SC x SRL a urmărit în fapt diminuarea impozitului pe profit și a TVA datorate bugetului de stat.

Având în vedere cele prezentate mai sus, organele de inspecție fiscală au limitat dreptul de deducere integral a cheltuielilor privind combustibilul la calculul impozitului pe profit, la 50 % în conformitate cu prevederile art.21 alin.(4) lit.t) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, cheltuiala nedeductibilă privind combustibilul s-a stabilit prin aplicarea limitei de 50% asupra valorii totale a bazei impozabile cu TVA aferentă, stabilindu-se ca și cheltuiala nedeductibilă la calculul profitului impozabil suma totală de x lei, aferenta perioadei 01.04.2010 - 31.12.2015.

Pentru perioada 01.04.2010 - 31.12.2015, organele de inspecție fiscală au procedat la recalcularea profitului impozabil conform prevederilor art.19 alin.(1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere următoarele elemente:

- recuperarea pierderii fiscale în sumă totală de x lei;
- venituri neînregistrate în sumă totală de x lei (anexa nr.1, pag. 1-4);

- cheltuieli nedeductibile din punct de vedere fiscal în sumă totală de x lei (anexa nr. 2, pag.1 - 2);

- profit impozabil pentru care societatea nu a calculat și nu a declarat impozit pe profit în suma de x lei (anexa nr.3), rezultând o diferență de plată a impozitului pe profit în sumă de x lei.

2. Taxa pe valoarea adăugată

Perioada verificată: 01.12.2010-31.12.2015.

1. În urma verificării documentelor care au fost înregistrate în evidența contabilă, respectiv a facturilor de vânzare în Jurnalele de vânzări și înregistrarea lor în conturile de venituri s-a constatat ca SC x SRL nu a înregistrat în evidența contabilă factura nr.1/31.12.2012 emisă către SC xSRL în valoare totală de x lei din care baza impozabilă în sumă de x lei și TVA în sumă de x lei, fiind încălcate prevederile art.134 alin.(1) și alin.(2), art.134² alin.(1) și alin.(2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările.

Organele de inspecție fiscală au stabilit o diferență suplimentară de TVA în sumă de x lei, calculată prin aplicarea cotei de 24% (art.140 alin.(1) din Legea nr. 571/2003) asupra bazei de impozitare în valoare de x lei stabilită conform art.137 alin.(1) lit.a).

2. În perioada 01.12.2010-31.12.2015, societatea efectuează achiziții de combustibil pe baza bonurilor emise de aparatele de marcat electronice fiscale care sunt înregistrate în evidența contabilă și în Jurnalele de cumpărări pentru care deduce TVA aferentă. Așa cum s-a arătat și la capitolul impozit pe profit pct.2 pentru justificarea consumului de combustibil societatea nu a prezentat foi de parcurs întocmite zilnic care să conțină scopul și locul deplasării, kilometri parcurși și norma de consum pentru fiecare mijloc de transport deținut în patrimoniul societății în perioada supusa inspecției fiscale.

Astfel, s-a solicitat administratorului societății în scris motivul pentru care nu a pus la dispoziția organului de control foile de parcurs. Administratorul societății a declarat în Nota explicativa că "datorita faptului ca foile de parcurs nu au fost găsite, nu s-au putut pune la dispoziție organelor de control".

Prin urmare, organele de inspecție fiscală au constatat că vehiculele nu sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice, în sensul art.145¹ alin.(1) din Codul fiscal, fapt pentru care au limitat la 50% dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente cheltuielilor cu combustibilul. Astfel, pentru taxa pe valoare adăugată în sumă de x lei nu au acordat drept de deducere.

3. În luna iunie 2013, societatea aplică sistemul TVA la încasare și înregistrează în evidența contabilă, respectiv în Jurnalele de cumpărări factura nr.002/30.06.2013 emisă de SC x SRL, în valoare totală de x lei din care baza impozabilă x lei și TVA aferentă în sumă de x lei. Această factură nu a fost achitată nici până la finalizarea inspecției fiscale .

Organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a dedus eronat TVA în sumă de x lei, fiind încălcate prevederile art.146 alin.(1) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru perioada 01.12.2010-31.12.2015, organele de inspecție fiscală au stabilit diferența de TVA de plată în sumă totală de x lei.

III. Luând în considerare motivele invocate de contestatoare, documentele existente la dosarul contestației, susținerile organului fiscal, precum și actele normative în vigoare, se rețin următoarele:

1. Referitor la impozitul pe profit în sumă de x lei, cauza supusă soluționării este dacă contestatoarea datorează obligațiile fiscale sus menționate, în condițiile în care nu aduce argumente și documente care să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală.

a) Referitor la cheltuielile în sumă de x lei reprezentând achiziții de combustibil în baza bonurilor fiscale.

În fapt, contestatoarea a înregistrat cheltuieli în sumă de x lei reprezentând achiziții de combustibil în baza bonurilor fiscale, pentru care nu a justificat necesitatea utilizării combustibililor achiziționați în scopuri economice și nu a justificat că este destinat autovehiculelor aflate în patrimoniul sau și pentru care nu au fost întocmite foi de parcurs cu specificarea categoriei de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, etc.

Astfel, în temeiul art. 21 alin.(1) alin.(4) lit.t) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, organele de inspecție fiscală nu au acordat deductibilitate pentru cheltuielile e în sumă de 676.308 lei, reprezentând 50% din cheltuielile cu combustibil înregistrate în evidența contabilă de către contestatoare.

În drept, sunt aplicabile prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„ Art.21 (4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

t) 50% din cheltuielile aferente vehiculelor rutiere motorizate care nu sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice, cu o masă totală maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, aflate în proprietatea sau în folosința contribuabilului. Aceste cheltuieli sunt integral deductibile pentru situațiile în care vehiculele respective se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

- 1. vehiculele utilizate exclusiv pentru servicii de urgență, servicii de pază și protecție și servicii de curierat;*
- 2. vehiculele utilizate de agenții de vânzări și de achiziții;*

3. vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru serviciile de taximetrie;

4. vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane sau pentru instruire de către școlile de șoferi;

5. vehiculele utilizate ca mărfuri în scop comercial.

Cheltuielile care intră sub incidența acestor prevederi nu includ cheltuielile privind amortizarea.

Modalitatea de aplicare a acestor prevederi se stabilește prin norme;" coroborat cu prevederile pct.49² din H.G. nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

„49². În sensul prevederilor art.21 alin.(4) lit.t) din Codul fiscal, regulile de deducere, termenii și expresiile utilizate, condițiile în care vehiculele rutiere motorizate, supuse limitării fiscale, se consideră a fi utilizate exclusiv în scopul activității economice sunt cele prevăzute la pct. 45¹ din normele metodologice date în aplicarea art.145¹ din Codul fiscal din titlul VI "Taxa pe valoarea adăugată".

Justificarea utilizării vehiculelor, în sensul acordării deductibilității integrale la calculul profitului impozabil, se efectuează pe baza documentelor justificative și prin întocmirea foii de parcurs care trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

În cadrul cheltuielilor aferente vehiculelor rutiere motorizate supuse limitării fiscale se cuprind cheltuielile direct atribuibile unui vehicul, inclusiv cele înregistrate ca urmare a derulării unui contract de leasing, cum sunt: impozitele locale, asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto, inspecțiile tehnice periodice, rovieta, chiriile, partea nedeductibilă din taxa pe valoarea adăugată, dobânzile, comisioanele, diferențele de curs valutar etc.

Aplicarea limitei de 50% pentru stabilirea valorii nedeductibile la determinarea profitului impozabil se efectuează după aplicarea limitării aferente taxei pe valoarea adăugată, respectiv aceasta se aplică și asupra taxei pe valoarea adăugată pentru care nu s-a acordat drept de deducere din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată."

Potrivit prevederilor legale invocate, se reține că în condițiile în care vehiculele pentru care se achiziționează combustibilul nu sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice, sunt deductibile doar cheltuielile în proporție de 50% aferente achiziționării de combustibil.

Prin Normele date în aplicarea art.21 alin.(4) lit.t) din Codul fiscal, se prevede că justificarea utilizării vehiculelor, în sensul acordării deductibilitatii integrale la calculul profitului impozabil, se efectueaza de baza documentelor justificative și prin întocmirea foilor de parcurs care

trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

Din documentele aflate la dosarul cauzei reiese că organele de inspecție fiscală nu au acordat deductibilitatea integrală a cheltuielilor cu combustibilul achiziționat, deoarece contestatoarea nu a justificat necesitatea utilizării combustibililor achiziționați în scopuri economice și nu a justificat că sunt destinate exclusiv mijloacelor auto din patrimoniu său, respectiv că au fost utilizate pentru desfășurarea activității proprii.

Astfel, întrucât contestatoarea nu a justificat cu documente, respectiv foi de parcurs, fise de activitate zilnice sau alte documente justificative cu specificarea categoriei de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs etc., din care să rezulte că achizițiile de combustibil pe baza bonurilor fiscale au fost utilizate exclusiv pentru mijloacele auto din patrimoniul său, respectiv că au fost utilizați pentru desfășurarea activității proprii.

De asemenea, se reține că SC x SRL a deținut în patrimoniu următoarele mijloace de transport:

- un autoturism marca Mercedes Benz, achiziționat în sistem leasing în perioada octombrie 2007- septembrie 2012; vândut către administratorul societății x în luna septembrie 2012.

- o autoutilitară marca Mercedes Benz, în perioada iulie 2010- 31.12.2015, mijloc de transport ce nu se mai regăsește în Registrul imobilizărilor aferent lunii iulie 2016, prezentat organelor de inspecție fiscală la finalizarea verificării.

Organele de inspecție fiscală, prin Dispoziția de măsuri nr.x/08.06.2016, au solicitat reprezentantului legal al societății prezentarea documentelor justificative în ceea ce privește consumul de combustibil.

Urmare acestei dispoziții de măsuri, reprezentantul societății a prezentat ca justificare a cheltuielilor cu combustibilul „Situția consumurilor de carburanți aferente perioadei aprilie 2010-decembrie 2010”, fără a prezenta foile de parcurs solicitate.

Prin urmare, având în vedere cele prezentate mai sus, organul de soluționare a contestației reține faptul că, societatea nu aduce argumente și nu prezintă nici la contestația formulată documente prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală, afirmând doar că „vom pune la dispoziția organelor de control foile de parcurs în vederea clarificării cheltuielilor cu carburanții”.

Astfel, întrucât societatea nu a justificat cu documente că, achizițiile de combustibil au fost exclusiv pentru desfășurarea activității proprii, în mod legal organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere pentru 50% din cheltuielile reprezentând achiziții de combustibil, înregistrate de contestatoare.

Potrivit doctrinei, se retine că înca din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit caruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regula tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul fiind consfintit de art.249 și art.250 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedura civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 249- Sarcina probei

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afara de cazurile anume prevăzute de lege.

Art. 250-Obiectul probei și mijloacele de probă

Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții, marturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de proba, prin cercetarea la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege”.

precum și de art.73 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 73-Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul/Platitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatoarea este cea care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedură administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatoarei.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatoarei, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea solicitărilor.

Astfel, întrucât **SC x SRL** nu a motivat pretențiile din contestația formulată cu motive de drept și înscrisuri de natura mijloacelor de proba reglementate de Codul de procedura fiscală care să infirmă situația de fapt constatată de inspecția fiscală, respectiv documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept, în temeiul prevederilor art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu pct.11.1 lit.a) din O.P.A.N.A.F. nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se va respinge ca neîntemeiată contestația pentru suma de **x lei reprezentând cheltuieli cu combustibilul.**

b) Referitor la veniturile neînregistrate în sumă de x lei.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat că, SC x SRL nu a înregistrat în evidența contabilă factura fiscală nr.2/31.12.2012 emisă către administratorul societății x, în sumă de x lei, în baza contractului de închiriere nr.1 din data de 04.02.2008 și încasată prin contul 4551 „Sume datorate acționarilor /asociaților”.

Prin contestația formulată, contestatoarea susține că factura a fost stornată la aceeași dată prin emiterea facturii fiscale de stornare „nr.x/31.12.2015” în sumă de - x lei.

În drept, sunt incidente prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

Art.19

„(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.”

coroborat cu prevederile pct.12 din H.G. nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, care precizează :

“12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr.82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art.21 din Codul fiscal”.

De asemenea, potrivit prevederilor art.6 din Legea contabilitatii nr.82/1991, republicată, se prevede:

“Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.”

Potrivit prevederilor legale enunțate, profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursa și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

Veniturile si cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit prevederilor Legii contabilitatii nr.82/1991, republicată.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei se rețin următoarele:

Factura fiscală nr.x/31.12.2012 emisă de SC x SRL către dl. x, reprezentând „închiriere spațiu - cval a 2200 euro la curs 4.4287”, **nu a fost**

înregistrată în evidențele contabile ale contestatoarei în luna decembrie sau ulterior.

Factura sus menționată a fost emisă în baza contractului de închiriere nr.1/04.02.2008, având ca obiectul închirierea unei camere din imobilul situat în x, str. x, nr.xx, jud. x.

Această factura a fost încasată de către contestatoare prin contul 4551 „Sume datorate acționarilor/asociaților”.

Spațiu închiriat în x, str. x, nr.x, jud. x nu a fost declarat punct de lucru de către societate, în condițiile în care sediul social declarat este în x, str. x, nr.x, jud. x.

Deși, prin contestație SC x SRL precizează că „factura nr.x/31.12.2012 a fost stornată prin factura fiscală nr. x/31.12.2015, iar suma a fost stornată din contul asociatului x”, **nu prezintă nici un document justificativ, respectiv modul de restituire a contravalorii chiriei încasate, justificarea stornării facturii emise.**

Totodată, la contestația formulată societatea a anexat actul aditional la contractul de închiriere nr.1 din data de 04.02.2008 încheiat la data de 05.02.2008, de reziliere a contractului sus menționat.

Având în vedere cele prezentate mai sus, se reține faptul că, deși contractul de închiriere din data de 04.02.2008, a fost reziliat în ziua următoare, respectiv în data de 05.02.2008, **în data de 31.12.2012**, societatea contestatoare emite către asociatul x factura nr.2/31.12.2012 în valoare de x lei, reprezentând închiriere sediu și încasată prin contul 4551 „Sume datorate acționarilor/asociaților”.

Totodată, se reține că prin contestația formulată contestatoarea se contrazice, în sensul că:

- pe de o parte, susține că venitul în sumă de x lei se regăsește în bilanțul contabil înregistrat de societate la data de 31.12.2012,

- iar, pe de altă parte susține că prin emiterea facturii de stornare „nr. x/31.12.2015” s-a diminuat baza de impunere cu suma de x lei, **dar fără a aduce documente aferente prin care să facă dovada înregistrării în evidența contabilă a facturii de stornare.**

Mai mult, organele de inspecție fiscală în Referatul cu propuneri de soluționare a contestației nr.x/27.09.2016, precizează: *„Contractul de închiriere a fost încheiat în II 2008, iar factura fiscală pentru chirie a fost emisă cu întârziere respectiv după 4 ani în XII 2012. Există suspiciunea rezonabilă că în perioada 2008-2012 contractul de închiriere a produs efecte (facturarea s-a efectuat nu periodic ci o dată la 3 ani). Nu s-a respectat prevederile contractuale cu privire la „plata chiriei se face lunar în prima zi lucrătoare, în avans, pentru luna în curs”. Constatăm că întocmirea actului adițional a fost antedatată, la data încheierii contractului.”*

Astfel, întrucât **SC x SRL** nu a motivat pretențiile din contestația formulată cu motive de drept și înscrieri de natura mijloacelor de probă reglementate de Codul de procedură fiscală care să infirme situația de fapt

constatată de inspectia fiscală, respectiv documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept, se reține că în mod legal organele de inspecție fiscală au reîntregit profitul impozabil cu veniturile din chirie, neînregistrate în evidențele contabile, în condițiile în care argumentele și documetele prezentate nu combat constatările organelor de inspecție fiscală, motiv pentru care se va respinge ca neîntemeiată contestația pentru suma de **x lei** reprezentând venituri din închiriere.

Prin contestația formulată SC x SRL contestă cheltuielile în sumă de x lei și veniturile în sumă de x lei, solicitând anularea impozitului pe profit în sumă de x lei.

Prin Referatul cu propuneri de soluționare a contestației nr. x/27.09.2016, organele de inspecție fiscală în urma analizei efectuate au propus respingerea ca neîntemeiată a contestației pentru impozitul pe profit în sumă de x lei.

Urmare a celor prezentate la pct.III 1.a) și pct.III 1.b) în prezenta decizie de soluționare și având în vedere propunerea organelor de inspecție fiscală, precum și solicitarea contestatoarei, **se va respinge ca neîntemeiată contestația pentru suma de x lei reprezentând impozit pe profit.**

2. Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă de x lei, cauza supusă soluționării este dacă organele de inspecție fiscală în mod legal nu au acordat drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată, în condițiile în care societatea nu face dovada cu documente că achizițiile de combustibil au fost utilizate exclusiv pentru desfășurarea activității.

În fapt, organele de inspecție fiscală, au constatat că societatea a înregistrat în perioada 01.04.2010-31.12.2015, taxa pe valoarea adăugată în sumă de x lei aferentă achizițiilor de combustibil din bonuri fiscale, pentru care nu a justificat necesitatea utilizării combustibililor achiziționați în scopuri economice.

Astfel, în temeiul art.145¹ alin.(1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și pct.45¹ alin.(2) din H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă de x lei reprezentând 50% din TVA aferentă achizițiilor de combustibil.

În drept, sunt aplicabile prevederile art.145¹ - "Limitări speciale ale dreptului de deducere din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

"Art. 145¹. - (1) Prin excepție de la prevederile art. 145 se limitează la 50% dreptul de deducere a taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului de vehicule rutiere

motorizate și a taxei aferente cheltuielilor legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, în cazul în care vehiculele nu sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice.”

coroborat cu prevederile pct.45¹alin.(2) din H.G. nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

„45¹- (2) În cazul vehiculelor care sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice, în sensul art.145¹ alin.(1) din Codul fiscal, taxa aferentă cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului și cheltuielilor legate de aceste vehicule este deductibilă conform regulilor generale prevăzute la art. 145 și la art. 146-1471 din Codul fiscal, nefiind aplicabilă limitarea la 50% a deducerii taxei. Utilizarea în scopul activității economice a unui vehicul cuprinde, fără a se limita la acestea: deplasări în țară sau în străinătate la clienți/furnizori, pentru prospectarea pieței, deplasări la locații unde se află puncte de lucru, la bancă, la vamă, la oficiile poștale, la autoritățile fiscale, utilizarea vehiculului de către personalul de conducere în exercitarea atribuțiilor de serviciu, deplasări pentru intervenție, service, reparații, utilizarea vehiculelor de test-drive de către dealerii auto. Este obligația persoanei impozabile să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii, astfel cum rezultă și din Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-268/83 D.A. Rompelman și E.A. Rompelman - Van Deelen împotriva Minister van Financien. În vederea exercitării dreptului de deducere a taxei orice persoană impozabilă trebuie să dețină documentele prevăzute de lege pentru deducerea taxei și să întocmească foaia de parcurs care trebuie să conțină cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurș.”

Din prevederile legale sus-citate rezultă că, în cazul autoturismelor, legea fiscală a introdus o limitare specială a dreptului de deducere pentru achiziția acestora, cu excepția autoturismelor care sunt utilizate pentru destinațiile anume prevăzute de lege, precum și o limitare de 50 % a deducerii taxei pe valoarea adăugată aferentă achiziției de combustibil cheltuielil.

De asemenea, se reține că în cazul autoturismelor utilizate exclusiv în scopul activității economice, este obligația persoanei impozabile să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii taxei pe valoarea adăugată și să dețină documentele prevăzute de lege pentru deducerea taxei și să întocmească foii de parcurs care trebuie să conțină cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurș.

În cazul în speță, așa cum s-a prezentat detaliat la punctul III.1 a) Impozit pe profit, contestatoarea nu a prezentat documente justificative, respectiv foi de parcurs, fise de activitate zilnice sau alte documente justificative cu specificarea categoriei de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs etc., din care să rezulte că achizițiile de combustibil pe baza bonurilor fiscale au fost utilizate pentru desfășurarea activității proprii și au fost utilizați pentru mijloacele auto din patrimoniu său.

Argumentul contestatoarei potrivit căreia „a întocmit și a înregistrat în evidența contabilă documente justificative care să susțină această cheltuială”, nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a cauzei având în vedere prevederile legale invocate mai sus, precum și faptul că nu a prezentat nici organelor de inspecție fiscală și nu a depus nici la contestația formulată foi de parcurs prin care să dovedească că aceste achiziții sunt în scopul operațiunilor sale impozabile.

Potrivit doctrinei, se retine că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regula tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul fiind consfintit de art.249 și art.250 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedura civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 249-Sarcina probei

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afara de cazurile anume prevăzute de lege.

Art. 250-Obiectul probei și mijloacele de probă

Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții, marturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de probă, prin cercetarea la față locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege”.

precum și de art.73 alin.(1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 73-Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul/Platitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricărui cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatoarea este cea care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedură administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatoarei.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatoarei, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în

cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinand respingerea solicitarilor.

Astfel, întrucât **SC x SRL** nu a motivat pretențiile din contestația formulată cu motive de drept și înscrisuri de natura mijloacelor de probă reglementate de Codul de procedură fiscală care să infirme situația de fapt constatată de inspectia fiscală, respectiv documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept, în temeiul prevederilor art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu pct.11.1 lit.a) din O.P.A.N.A.F. nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, **se va respinge ca neîntemeiată contestația taxa pe valoare adăugată în sumă de x lei.**

3. Referitor la solicitarea privind suspendarea executării obligatiei de plată stabilită prin decizia de impunere contestată, cauza supusă soluționării este dacă Serviciul solutionare contestații 1 din cadrul DGRFP Timișoara se poate investi cu solutionarea acestui capăt de cerere, în condițiile în care cererea de suspendare a executării actelor administrative fiscale nu se afla în competența sa materială de solutionare.

În fapt, prin contestația formulată, SC x SRL a solicitat și suspendarea executării Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. x/29.07.2016, cu privire la obligația de plată în sumă de x lei.

În drept, prevederile art.235 și art.278 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precizează:

“Art.235 - Suspendarea executării silită în cazul depunerii unei scrisori de garanție/poliță de asigurare de garanție

(1) În cazul contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creanțe fiscale, potrivit prezentului cod, inclusiv pe timpul soluționării acțiunii în contencios administrativ, executarea silită se suspendă sau nu începe pentru obligațiile fiscale contestate dacă debitorul depune la organul fiscal competent o scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție la nivelul obligațiilor fiscale contestate și neachitate la data depunerii garanției. Valabilitatea scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție trebuie să fie de minimum 6 luni de la data emiterii.”

“Art. 278. - Suspendarea executării actului administrativ fiscal

(1) Introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.

(2) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contestatorului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune (...).

(3) În cazul suspendării executării actului administrativ fiscal, dispusă de instanțele de judecată în baza prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, toate efectele actului administrativ fiscal sunt suspendate până la încetarea acesteia și obligațiile fiscale nu se înscriu în certificatul de atestare fiscală.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 173, în cazul în care instanța judecătorească de contencios administrativ admite cererea contribuabilului/plătitorului de suspendare a executării actului administrativ fiscal potrivit prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se datorează penalități de întârziere pe perioada suspendării. În cazul creanțelor administrate de organul fiscal local, pe perioada suspendării se datorează majorări de întârziere de 0,5% pe lună sau fracțiune de lună, reprezentând echivalentul prejudiciului.

(5) Suspendarea executării actului administrativ fiscal dispusă potrivit art. 14 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, încetează de drept și fără nicio formalitate dacă acțiunea în anularea actului administrativ fiscal nu a fost introdusă în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei de soluționare a contestației. “

În speță sunt incidente și prevederile art.7 și art.14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia:

„Art.7-(1) Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.” (...)

„Art.14 - (1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate. (...)

(4) Hotărârea prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare. ”

De asemenea, potrivit prevederilor art. 272 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile și completările ulterioare:

“Art. 272 - Organul competent

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, a deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către structurile specializate de soluționare a contestațiilor.

(2) Structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii este competentă pentru soluționarea contestațiilor ce au ca obiect:

a) creanțe fiscale în cuantum de până la 5 milioane lei. (...).”

Având în vedere dispozițiile alegate de mai sus, rezultă că solicitarea contestatoarei de suspendare a executării deciziei de impunere cu privire la obligația de plată în sumă de x lei intra fie sub incidenta prevederilor Legii nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, fie sub incidenta dispozițiilor art.235 din Codul de procedură fiscală, motiv pentru care Serviciul solutionare contestatii 1 din cadrul DGRFP Timișoara nu se poate investi cu solutionarea acestui capăt de cerere, **competența aparținând instanței de judecată.**

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei, în baza art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, în baza referatului nr.x/ ,se:

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. x/29.07.2016, pentru suma de **x lei** reprezentând:

- x lei – impozit pe profit;
- x lei – taxa pe valoarea adăugată.

2. Constatarea necompetenței materiale a D.G.R.F.P. Timișoara - Serviciul Solutionare Contestații 1 în solutionarea cererii formulată de SC x SRL de suspendare a executării actului administrativ fiscal contestat respectiv Decizia impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr.x/29.07.2016.

Prezenta decizie se comunică la :

- SC x SRL
- AJFP x- Inspectie Fiscală

Decizia este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi atacată potrivit prevederilor legale la instanța competentă, în termen de 6 luni de la primirea prezentei.

DIRECTOR GENERAL,

x